

DECLIVI

És estranya la força del vent quan
estripa el cel i udola com el llop
ensordint les alcoves del plaer.
Hi ha tanta provocació a la nit
quan els gemecs són tan obscens... L'estiu
s'ha masturbat agònic sobre el cos
d'aquest mar impotent de blaus desfets.
Un bes furtiu segella l'últim acte
— el ritual mecànic de l'adéu.
Demà els vents s'enduran a cops d'onada,
els delits, els projectes sotsobrats,
— derelictes d'antics naufragis. Sal
enganxosa, deixalles de la lluna,
que ens havia encabit l'onada cega
enllefiscant la carn tempejada.
Ara, el vent, amb ullals de llop ferit
mossegarà el llençol, la sorra verge
on, de nit, escrivíem noms d'estels.

És estranya la lluna quan s'acotxa
sota els tebis llençols de l'univers
i ens mira compassiva amb ulls melosos.
Els amors de l'estiu s'han esvanit
deixant cristalls de foc a la deriva.
Les clarors olioses del capvespre
rovellen els bassals de la tardor.
Cadàvers de petxines als esculls,
vestigis de vents càlids a les mans
esmussades de tant remenar somnis.
Aquella pell on habitava el sol
ha salpat sense treure's el salnitre
dels cabells. La mirada salabrosa
com la rosada del matí, ferida
per l'ungla de l'oblit, s'apaga lentament.
L'estiu, com una fletxa, ha travessat
les lluerns del cel, la juvenesa,
deixant racons de fred a l'esperit.

EM FALTAVA UNA ABRAÇADA

Te n'anares amb tanta pressa...,
d'una manera tan discreta,
sense cap moviment exagerat,
que no vaig tenir temps
d'abraçar-te per última vegada.
Hagués volgut una abraçada intensa
amb un recorregut quasi amorós.
Una abraçada justa i necessària
perquè el món s'aturés entre tu i jo.
Uns braços cercant d'esma uns altres braços.
L'abraçada ascendent i constructora
que resta eterna a la memòria.
Una abraçada llarga i silenciosa
que deturés la mà de l'àngel envejós.

REFUGI

Sí; ets ben lliure de pensar
que el mar és a prop teu
quan estàs envoltat d'altres muntanyes,
o de creure que el temps resta aturat
a l'altra banda de la vall,
que sempre veus tan verda
com els ulls que estimares.

Pots també imaginar
que res no ha canviat al teu entorn,
que encara hi ha aquell tren petit
travessant lent camps i pastures
i tu assegut al vell vagó de fusta
al costat del cistell d'una pagesa.

Pots fer retrocedir el teu pensament
anys i més anys, fins retrobar el sabor
d'aquells llavis perfumats i tendres,
escoltant la remor del vent entre les fulles,
l'olor d'herba dallada,
el tacte de la pell,
la calidesa d'aquells pits sedosos.

Sí; tot ho pots reviure
sentint passar la tarda
endormiscat a un banc del parc
mentre esperes l'hora
de tornar a l'hospici.